

ветѣ измѣжду депутатитѣ и обявиха, че нѣма да се махнатъ, до като не имъ се изпълнятъ желаніята.

Въ Събранието имаше една група млади, смѣли и рѣшителни Монтаняри, които одобряваха частъ отъ тѣхнитѣ искания и излѣзоха да ги поддържатъ. Да ли тѣ се помамиха въ надѣжда да се възползватъ отъ обстоятелството и накаратъ Конвента слѣдъ освобождението си да потвърди отстъпкитѣ, които той е далъ подъ народния натискъ? Или тѣ искаха да спасятъ само народното прѣдставителство? Както и да е, но другаритѣ имъ депутати отъ дѣсницата ги умоляваха да почнатъ да говорятъ. Повидимому тѣ сами съзнаваха до колко е опасна тая намѣса, защото единъ отъ тѣхъ, Гужонъ, като се качи на трибуната, каза: „Нека си туримъ главитѣ въ торбата!“

Гужонъ и неговитѣ приятели облякоха въ форма на прѣдложения исканието на петиционеритѣ:

Всичкитѣ граждани арестовани за убѣжденията си отъ 9 термидоръ да се освободятъ. Правителственнитѣ комитети да се възстановятъ. Да се свикатъ парижскитѣ секции за да зематъ мѣрки да усигорятъ продоволствието на столицата. Да станатъ домашни прѣтърсвания да не би да има брашно.

Слѣдъ това единъ отъ монтаняритѣ депутати завърши тия искания като прѣдложи унищожението на смъртното наказание, което бѣше одобрено, както и другитѣ постановления съ подхвърляние шапкитѣ си на въздухъ

Но изведнажъ залата отново се напълни. Тоя пжтъ навлѣзоха вѣсържжени дружини прѣдвождани отъ началнака на народната гвардия Рафе и отъ нѣколко прѣдставители. Бунтовницитѣ бѣха прѣснати, членоветѣ на дѣсницата заеха мѣстата си и реакцията отново почна своето дѣло съ едно отвратително увлечение.